

netop har slige frie Valgformer, er Forholdene desuagtet langt værre end her paa dette Omraade.

Under disse Forhold er det forstaaeligt, at der kun er liden Begejstring for at skaffe Kvinderne Adgang til en Valgret, som har spillet saa ynkelig fallit! Hvad vandtes der ved at fordoble vore Valg-Rabaldermøde-Deltageres Antal — naar ellers ingen Ændring i Systemet foretoges? Vore Mødesale maatte være dobbelt saa store for at faa Kvinderne med, Talerne skulde raabe dobbelt saa højt, Partikæviet og Afstemningen vare dobbelt saa længe, — men saa længe Valgkredsens Afspærringssystem og Partistyrets Opstillingsret bevaredes, vilde der ikke være vunden et Haarsbred i Frihed for Folket — rimeligvis vilde en yderligere Sænkning af Niveauet paa alle Omraader være at vente. Stemmefangere af et andet Køn vilde om muligt være endnu farligere end de nuværende!

Der er jo da ogsaa fremkommen Forslag til Ændring af Kredssystemet, særlig den saakaldte *Forholdstalsvalgmaade*. — Dennes Venner vil i alt Fald gøre Kredsenoget større end de nuværende og samtidig give Mindretallene større Ret til Opstilling af Kandidater. Der kan maaske her findes Former, som vil indføre visse Fremskridt. Men Hovedsagen: *Partistyrets Overvægt ved Opstillingen*, vilde dog langtfra ændres. Snarere kunde der være Fare for det modsatte — Befæstelse af Partistyret, saaledes som det nu sker ved vore Landstingsvalg, hvor Forholdstalsvalgmaaden er indført, og dermed den strængeste Partitugt, idet hver Stemme, som gaar udenfor Partilisten, er fuldkommen spildt.

I den allernyeste Tid er derimod fremsat en Reformtanke, som efter min Mening for bestandig løser Valgretsspørgsmaalet til Bunds — og sikrer Vælgerne den sandeste Repræsentation af Folkets ypperste Mænd! Det er en dansk Mand, Over-

retssagfører *Johan Pedersen*, som har ud tænkt den simple og geniale Valgmaade, som jeg har kaldet »*fri Valgret*« — som Modsætning til den nuværende, der binder Vælgerne til bestemte Partikandidater. —

Systemet »*Fri Valgret*«, der antagelig vil sikre sin Opfinder Verdensry, er saa simpelt og ligetil som Kolombus' Ægkunst. Det kan opstilles i 3 Hovedregler, som kan forstaas af den jævreste Lægmand:

- 1) Enhver Vælger maa frit (og hemmeligt som nu) stemme paa hvem, han vil, i Landet.
- 2) De valgte Repræsentanter gælder ikke lige meget, men har Myndighed paa Rigsdag (eller i Sogneraad) i Forhold til, hvor mange Vælgere, der har stemt paa dem.
- 3) Repræsentanternes Diæter fastsættes ligeledes i Forhold til, hvor mange Vælgere, der har sendt dem ind.

Hertil kommer saa nogle forholdsvis underordnede Punkter, saasom om, hvordan man forud kan sikre sig, at de valgte vil møde, om Stemmer skal kunne afgives subsidiært eller overføres, om der skal kræves et vist Mindstemaal af Stemmer, om Repræsentanternes Antal behøver at begrænses, og hvorledes Afstemningerne praktisk kan ske i en saaledes sammensat Forsamling. Særlig det sidste meget vigtige Spørgsmaal er af Johan Pedersen løst ved en anden genial Opfindelse, »*Kvalitetsafstemningen*«. Jeg skal dog ikke her komme ind paa disse Enkeltheder, men holde mig til Hovedpunkterne.

Den første Regel vil sprænge Partistyre og give Vælgerne den friest mulige Lejlighed til fra hele Landet at gruppere sig efter Anskuelser og give deres Repræsentant Magt og Myndighed efter deres Tal. Samtidig stiller den Repræsentanten fuldstændig fri for alle private Paavirkninger — han ved jo ikke, hvorfra hans Stemmer kommer, han ved kun, at han har faaet dem fra frie Mænd, som *efter deres Kend-*